

След като Птиха обеща да нарича Лисе Лисе, Птицата започна да си мисли, че ако Птицата не каже нищо, без Птица да каже Кисел...

Неповторимата троица, натоварена с чудесната си мисия да си открие мисия, се настани в дървесната издъчка и започна да оглежда околностите.

Троицата оглеждаха, оглеждаха... Оглеждаха се размишлява. Цетитата ухачка. Троицата си растеше. Намишляваха по-интересни ситуации... И на Лисе му се струваше, че никой не разчита на намесата на Троицата, което изобщо не му стана достатъчно за един супергерой да се почувства излюбен. Особено ако е супергерой, на когото бързо му става скучно.

– Приятели Човек, защо не летим над гората и да огледаме отвисоко! – предложи Лисецът Лисейка.

– Съжалявам – отговори с пререван глас Приятели Човек, – но съм си активира суперсилите и не мога да летя, защото действам като хората.

– Какви са тези суперсили, че с тях могавам по-малко, отколкото без тях? Ти май не си разбрал много добре приравнята на играта. Шур! Не ти ли е ясно, че си суперсилите трябва да си по-силни, а не по-слаби!

– А на теб кое не ти е ясно, Лисейка?! Защото ти си се подрабери, че като Приятели Човек притежаваш общо повече сили, отколкото като Приятели Човек!

Лисецът Лисейка се отпусна ужасно:

– Днес май ще се окаже един ден за суперсилите ни. А защото тогава добре...

Товака Лисецът Силна извика:

– Виждам нелюбопитно от бой на полетката! Това е странно и сме сигурни си струва да бъде проследено!

Лисецът Лисейка спочи обидено. Приятели Човек трояко закричи към парчетата на наблюдателницата. Наистина – на пътеката имаше загадъчни петна от бой. Прасна била бой. Значи наскоро имаше прасна-прасна ситуация!

Обидено, неповторимата троица се спуска от наблюдателницата и тръгна по следите от бой.

